

האנס הסדרתי שמשטרת ישראל לא רוצה למצוא

בשנות ה-90 התגייסה המשטרה כדי ללכוד את הגבר שאנס צעירות במרכז ובדרום תחת איומי אקדח, ובית המשפט הטיל עליו 21 שנות מאסר. אז למה כשברח מאיר אסור מהכלא לפני 15 שנה, שב"ס הסתפק במברק, המשטרה איבדה אותו, וכשהציע להסגיר את עצמו הפרקליטות סירבה בנימוס?

שמעון איפרגן | מגזין mako | פורסם 14:35 29/12/16

ב-15 בפברואר 1994 המתינה החיילת נ' בצומת נחשון לאוטובוס שיביא אותה לקיבוץ באזור רחובות, כשנעצרה לידה מכונית ובו נהג שהציע להביא אותה ליעד. נ' נכנסה למכונית והשניים החלו לנסוע לכיוון, אבל אחרי זמן קצר סטה הנהג ליער הנשיא, שלף אקדח וכפה עצמו עליה. הוא החל להוריד את המדים שלבשה, אך היא התנגדה, הצליחה לפתוח את הדלת וברחה לתוך היער. הנהג ירה בגג המכונית, רדף אחריה ואיים לירות גם בה, אבל נ' הגיעה לכביש הראשי, שם נהג אחר הבחין בה ועצר את רכבו. הוא חסם את שביל הגישה ליער עם רכבו כדי למנוע מהאנס כל אפשרות להימלט. ופנה למשטרה.

בכך שאתה ממשיך לגלוש באתר הנך מסכים לשימוש שהאתר עושה ב-Cookies, על פי [מדיניות הפרטיות](#) ו**תנאי השימוש** המעודכנים.

אישור

המקרה הזה הביא ללכידתו של מאיר אסור, מי שנחקר בחשד לשמונה מקרי אונס וניסיון אונס תחת איומי אקדח ב-94', וכונה בעיתונות "האנס מהדרום". אסור אמנם הצליח להימלט לפני שהשוטרים הגיעו, אבל בזכות אותה מתלוננת, שתיארה צלקת ייחודית על החזה שלו, הצליחה המשטרה להפליל אותו. אסור הורשע ב-3 מעשי אונס ובניסיון אונס, ונכנס ל-21 שנות מאסר בפועל. עד שהצליח לברוח.

15 שנה עברו מאז נמלט מהארץ האנס הסדיסט מאיר אסור בזמן שהיה בחופשה מהכלא, ולאף אחד אין קצה חוט איפה הוא נמצא. היום הוא אמור להיות בן 46, אך איש אינו יודע האם הוא חי, מת, או מתגורר ביבשת אחרת בזהות שאולה - וכמה קורבנות חדשים נוספו לרשימתו. בריחתו מהארץ מורכבת משרשרת של כשלים בשב"ס ובמשטרה. כשנה לאחר שברח יצר אסור קשר עם הרשויות והציע עסקה במסגרתה ישוב למאסר וימסור מידע תמורת הבטחה כי עונשו לא יוחמר – אבל הפרקליטות סירבה, ומאותו הרגע נעלמו עקבותיו סופית. זהו סיפורו של האנס הסדרתי שמדינת ישראל פשוט לא מעוניינת ללכוד.

"היה עדיף שיישב מאחורי הסורגים, ונדע שלפחות הוא חי"

"אני חי בתחושה שאחי מת", מספר הרב יעקב אסור, אחיו של האנס הנמלט. "השלמתי כבר עם העובדה הזו. אם הוא היה בחיים אני מאמין שהיה יוצר קשר ישיר או עקיף עם המשפחה ולא נעלם לנצח. הלוואי ואתבדה ואגלה שהוא חי, אבל אחותי הלכה לפני כמה שנים לרב 'הרנטגן' (הרב יעקב ישראל איפרגן), הביאה לו תמונה של אחי מלפני שברח מהארץ, והוא הביט בה ממושכות ואמר שמאיר מת ושאין מה לחפש אותו יותר".

15 שנים שמר הרב אסור על שתיקה ולא דיבר על הפרשה. עכשיו הוא מספר על הרגע בו הבין שאחיו נעדר, ועל הנסיבות העקרים לגייס את הרשויות לתפוס את האסיר הנמלט. "המדינה אשמה בבריחה שלו מהארץ, אני הודעתי כמה פעמים שהוא נעלם אבל לא התייחסו אליי. שב"ס והמשטרה זלזלו בפניות שלי. לא עשו דבר. רק אחרי שלושה חודשים, כשנחשף מחדל הבריחה שלו, כולם התעוררו".

"הייתי מעדיף שאחי ייתפס ויחזור לרצות את יתרת עונשו מאשר לחיות בחוסר ודאות", הוא אומר. "היה עדיף שיישב מאחורי הסורגים, ישלם את עונשו ונדע שלפחות הוא חי. אבא שלי מת משברון לב, אמא שלי לקחה את זה קשה מאוד ועדיין לא התגברה. בכלל, נדמה לי שלמדינה לא אכפת מאחי. הפעלנו באופן פרטי חוקרים פרטיים שינסו לאתר אותו, פנינו לכל מיני גורמים, אבל התעלומה לא נפתרה. לא דחוף לאף גורם לחפש אחריו. פעם, פעמיים באו שוטרים אלינו הביתה, חשבו שההורים שלי יודעים לאן מאיר ברח ורצו ללחוץ עליהם למסור מידע. מאז חלפו 15 שנה ולא שמענו מהם כלום", טוען הרב אסור.

אסור נולד בשכונה א' בבאר שבע למשפחה דתית של שישה אחים. "זו הייתה משפחה חמה ותומכת, שחינכה לאהבת הארץ, התורה ואהבת האדם", מספר אחיו. מאיר התחנך בישיבה דתית באחד היישובים בנגב, אבל עקב בעיות משמעת נשר מהלימודים. "הוא היה מאוד מקובל בכתה, אבל הוא לא הסתדר עם המשמעת הקפדנית וההשכמות", מספר חבר ילדות שלמד לצדו. "הייתה לו תפישה מהירה בלימודי גמרא, הוא היה מפרק קושיות בצורה מדהימה - היו מורים שהיו בטוחים שהוא יהיה רב גדול, אבל ההרס העצמי הגבוה שלו הרס לו גם את החיים".

בצבא שירת כנהג ואפסנאי בבסיס בדרום הארץ, אבל לא סיים את השירות. הוא היה מעורב בפרשת גניבת רכב מנכה, נתפס כשהתחזה לקצין צה"ל, ולאחר שנה

נחצי ונחזר על חיים אי התחילו רמהלר השירות החתו עם מירה צוירה

בכך שאתה ממשיך לגלוש באתר הנך מסכים לשימוש שהאתר עושה ב-Cookies, על פי [מדיניות הפרטיות](#) ו**תנאי השימוש** המעודכנים.

אישור

הנישואים, אך מאיר סירב לתת לה גט. "מלכתחילה ההורים שלי התנגדו לנישואים שלנו", היא סיפרה למקומון "כל הנגב" לאחר המעצר, "אבל חשבתי שאוכל לשנות אותו". דינה, חברתם של בני הזוג, סיפרה באותה כתבה כי מערכת היחסים בין השניים הייתה קשה מאוד. "כל הנישואים שלהם היו טעות אחת גדולה. מירה היא בחורה טובה מאוד, אבל נאיבית. היא האמינה שהוא ישתנה כשיתחתנו, אבל זה לא קרה".

במשך שנים סירב אסור להעניק לאשתו גט. הוא חזר לבאר שבע, שם עבד כמאבטח, ובמקביל חזר גם ללמוד בישיבה, לאחר תקופה קצרה של יציאה בשאלה. הוא חבש כיפה על ראשו והתמיד בשיעורי התלמוד, עד שיום אחד גנב אקדח תשעה מ"מ ממנהל בית עסק בו עבד, נכנס לרכב ויצא לצוד את קורבנותיו.

"הוא נראה בחור בסדר, לא חשבתי שמדובר באדם מטורף"

בדצמבר 1993 אסור נהג במכוניתו והבחין בבת 22 שהמתינה בצומת הנגב לאוטובוס שיסיע אותה לכפר נוער ליד שדרות. "הוא נראה בחור בסדר, לא חשבתי שמדובר באדם מטורף", שחזרה א' בפני החוקרים. "באמצע הנסיעה הוא עצר בשולי הכביש ואמר שהוא צריך לשירותים, אבל אז הוא חזר לאוטו, הוציא אקדח ואיים לרצוח אותי אם אתנגד. פחדתי ממנו, הוא אדם חזק. ואז הוא אנס אותי". לאחר מכן, הסיע אסור את הצעירה לכפר הנוער והמשיך בדרכו.

בהזדמנות אחרת, ב-12 בפברואר '94, נסע אסור לצומת בני עייש, ואסף נוסעת בת 25 שביקשה להגיע לחצור. "פתאום הוא סטה מהכביש, עצר במקום שומם, והוציא אקדח מהמכנסים. בכיתי, התחננתי שיניח לי אבל הוא לא הקשיב לכלום ואנס אותי. אחרי כמה דקות הוא התחיל לדבר איתי, ביקש לקיים איתי יחסי מין, אבל סירבתי ואז הוא איים שיירה בי ואנס אותי שוב. אחרי שסיים לעשות את מה שעשה הסיע אותי הביתה לחצור".

אסור חזר על המעשים שוב ושוב. הוא היה משוטט בכבישים, אוסף אותן לרכבו, עוצר לצד הדרך ואונס אותן כשהוא מצמיד את האקדח לראשיהן. לאחר האונס היה חוזר לאחורי ההגה ומסיע אותן לאן שביקשו להגיע. התלונות נגד הנהג שאונס טרמפיסטיות הלכו ונערמו במשטרה. 8 מתלוננות סיפרו על דפוס פעולה זהה, ובלשי המשטרה החלו להתחקות אחר האנס. הם הצליחו להרכיב קלסטרון, הציבו מארבים בשעות הערב בתחנות אוטובוסים באזורי המרכז, הנגב והשפלה, אך לא הצליחו ללכוד את אסור. עד אותה נסיעה בצומת נחשון.

החיילת נ', שהצליחה לחמוק מאסור, נתנה עדות מפורטת על המקרה, מסרה פרטים על מכוניתו וציינה כי במהלך התקיפה היא הבחינה בצלקת קטנה בחזה האנס. הראיות נגדו הלכו והצטברו, וכעבור כמה חודשים הצליחה המשטרה ללכוד אותו. תחילה הוא הכחיש את החשדות, אך במסדר הזיהוי סופקה הראיה החותכת. צוות החקירה זימן את החיילת להתבונן במסדר הזיהוי, ושם היא הצביעה על אסור. היא ביקשה שהחוקרים יורו לו להסיר את חולצתו, וכך נחשפה הצלקת שהביאה להפללתו.

"מאיר לא פראייר, הוא לא התכוון להירקב בכלא"

בתחילת שנת 95 הורשע אסור ב-3 מעשי אונס ובניסיון אונס נוסף, ונגזרו עליו 21 שנות מאסר. במשך שש שנים ריצה את עונשו באגפי הפרדה מחשש שאסירים יפגעו בו כנקמה על מעשיו, אך בשנת 2000 ביקש לעבור לאגף התורני בכלא מעשיהו. בשב"ס היו מרוצים מהתנהגותו והוא זכה לתנאים נוחים, "מאיר היה אסיר

בכך שאתה ממשיך לגלוש באתר הנך מסכים לשימוש שהאתר עושה ב-Cookies, על פי [מדיניות הפרטיות](#) ו**תנאי השימוש** המעודכנים.

אישור

משמעת", נזכר א', קצין לשעבר בשב"ס, "מאוחר יותר זה עזר לו לקבל הטבות". בשנים אלה אף התרצה והסכים להעניק לאשתו גט.

במעשיהו החל אסור להתיידד עם עבריין בכיר במאפיה הירושלמית. את הידידות הזו השכיל אסור להסתיר מבכירי הכלא, והקפיד לנהל את השיחות עמו בבית המדרש, הרחק מעיני הסוהרים. "מאיר לא פראייר, הוא לא התכוון להירקב 21 שנים בכלא", מספר יהודה (שם בדוי), אסיר לשעבר ששהה עמו באגף. "הוא תכנן את הבריחה שלו לחו"ל, ואותו מאפיונר בכיר דאג לסדר לו הכל".

הצעד הראשון למימוש תכנית הבריחה היה הגשת בקשה רשמית לשב"ס כדי לקבל חופשה בת 24 שעות "לביילי במחיצת בני המשפחה". לאחר שורה של דיונים לגבי רמת מסוכנותו של אסור, הוחלט בעצה אחת עם פסיכיאטר בכיר במחלקה לבריאות הנפש של השב"ס (מב"ן) לאשר את החופשה. "המאפיונר היה מקושר מאוד עם משרדי ממשלה ודאג לו לדרכון מזויף ב-4,000 דולר, כסף, כרטיס טיסה, חברים בגרמניה שיעזרו לו וגם זהות חדשה", מספר יהודה. "הוא תקתק הכל מהטלפון הציבורי בכלא, כי באותם זמנים לא היו האזנות לשיחות של אסירים. כל מה שהוא היה צריך לעשות זה להשיג חופשה. אחרי שמאיר לא חזר לכלא הבנתי שהתכנית שלו הצליחה".

"במשטרה אמרו לי שצריך לחכות 48 שעות עד שמחפשים אחרי נעדר"

ב-2 באוגוסט 2001 אסור יצא לחופשה אבל מעולם לא הגיע לבית משפחתו בבאר שבע. "התקשרתי לתחנת המשטרה ברמלה, אמרתי לשב"ס שאחי לא הגיע מהכלא ושיחפשו אחריו, אבל בתחנה אמרו לי שצריך לחכות 48 שעות עד שמחפשים אחרי נעדר. כשדיברתי עם השב"ס הם אמרו שיבדקו, שיבררו, אבל אף אחד לא חזר אליי", אומר יעקב אסור.

המידע שהעביר יעקב לתחנת המשטרה ולשב"ס לא עבר הלאה לאף גורם, עד שלושה חודשים לאחר מכן, עם התפוצצות הפרשה בתקשורת. כתב 'הארץ' דאז, ברוך קרא, חשף את מחדל הבריחה ואת העובדה כי על אף שמדובר באסיר מסוכן שמסתובב חופשי, שב"ס הסתירו את הדבר מהציבור, ולא טרחו לפרסם את תמונתו או את פרטי הבריחה – לא בתקשורת ולא בתחנות המשטרה.

מאותו רגע החל קרב גרסאות בין השב"ס למשטרה. בשב"ס טענו להגנתם כי ארבעה ימים לאחר שנודע להם על הבריחה שיגרו מברק לתחנות המשטרה ברמלה ובבאר שבע, ובמשטרה טענו שמברק מעולם לא הגיע, ושהם שמעו על הפרשה לראשונה בתקשורת, 3 חודשים מאוחר מדי. ועדה שהוקמה לבדיקת המחדל מצאה כי השוטר שקיבל את המברק שנשלח על ידי שב"ס "לא זוכר מה עשה איתו", וכך קרה שאסור לא הוכרז כאסיר נמלט ולא הוכנס לרשימת ביקורת גבולות. "היה חשש ממשי במשטרה וגם אצלנו שאסור יאנוס עוד נשים בזמן הבריחה", מודה קצין שב"ס, "המחדל הוא גם של המשטרה וגם של שב"ס. חוסר הסנכרון בין שני הגופים גרם לכך שאיבדנו זמן יקר מאוד ואסור נעלם כנראה לנצח. אין ספק שזו הייתה שגיאה נוראית ואיומה לאשר חופשה לאנס מסוכן מסוגו".

אך גם לאחר הפרסום, לא הוקצו משאבים גדולים כדי לאתר את האסיר הנמלט. כשמשוים את המקרה [לפאניקה שאחזה במדינה](#) בתקופת בריחתו של בני סלע, ההתנהלות נראית תמוהה שבעתיים. "האמת העצובה בכל הסיפור הזה שרשויות החוק לא גילו איזה עניין מיוחד במאיר", אומר יעקב אסור. "בימים הראשונים אחרי הפרסום באו בלשים לבית הוריי ושאלו אותם כמה שאלות, הציקו להם כמה פעמים

בכך שאתה ממשיך לגלוש באתר הנך מסכים לשימוש שהאתר עושה ב-Cookies, על פי [מדיניות הפרטיות](#) ו**תנאי השימוש** המעודכנים.

אישור

אבן כדי לאתר אותו. עבריינים פחות מסוכנים המשטרה והפרקליטות איתרה בחו"ל. בעיניי זה מוזר ואפילו הזוי".

מלבד הפשיטה על בית הוריו, החוקרים התמקדו בבחינת המכתבים בתיבת הדואר והאזנה לקו הטלפון כדי לבדוק האם יש למשפחה קשר עם הבן ואם סייעו לבריחתו. לצד הבדיקה של תיבת הדואר, שוטרים נסעו לביתו בבאר שבע ולישיבה בה למד. צוותים נשלחו גם לישיבות חרדיות בירושלים ולמערות בגליל, אבל לבסוף התברר שיומיים אחרי הבריחה הוא כבר היה על המטוס לגרמניה. בשלב זה פרטיו של אסור ותמונתו הועברו סוף סוף על ידי המשטרה והמחלקה הבינלאומית במשרד המשפטים לידי האינטרפול, אך גם צעד זה לא הוביל להתקדמות משמעותית.

ואז הגיעה שיחת הטלפון מגרמניה. וכלום לא קרה

ביולי 2003, כשנתיים לאחר הבריחה, הציע עצמו אסור לרשויות. האסיר הנמלט התקשר מגרמניה לעורכת הדין שלו, אסתר בר ציון, מבכירות עורכי הדין הפליליות בישראל, והציע לה לנהל בשמו משא ומתן עם פרקליטות מחוז מרכז על הסגרתו לישראל, בתנאי שלא יועמד לדין על בריחתו. בתמורה הבטיח אסור לחשוף בפני גורמי מודיעין איך הוא ועבריינים נוספים נמלטים מהארץ לחו"ל בזוויות בדויות, וכן להציע מידע פנימי על תעשיית הנפקת הדרכונים המזויפים. הוא טען שבתעשייה מעורבים עובדי ציבור, ושהמידע שלו יחשוף אותם ויעזור לרשויות להילחם בתופעה, אלא שבפרקליטות דחו את הצעתו של אסור בנימוק שהמדיניות היא לא לעשות עסקאות עם עבריינים נמלטים.

"היה פה חלון הזדמנויות נדיר להחזיר את אסור לישראל לרצות את יתרת עונשו בתמורה למידע שהיה ברשותו. היתה פה טעות בשיקול הדעת של הפרקליטות", טוענת עו"ד בר ציון. "במרוצת השנים המדינה הגיעה להסכמים עם אסירים נמלטים ובהם גם השופט לשעבר דן כהן. המדינה פה הפסידה בגדול. ההצעה שלו הייתה די הוגנת. הוא לא ביקש לחמוק מיתרת עונשו אלא רק לא להענישו על הבריחה. מה יצא להם מזה? 15 שנה הוא עבריין נמלט, לא שילם את חובו לציבור וספק אם אי פעם ימצאו אותו. המידע שהיה מעביר היה מסייע למשטרה למנוע הישנות מקרים כאלה בעתיד. בדיעבד אני חושבת שהם כנראה מצטערים על ההחלטה שלהם".

מאז אותה שיחת טלפון והחלטת הפרקליטות לדחות את בקשתו, אסור נעלם. הוא ניתק קשר עם עו"ד בר ציון, ואיש אינו יודע איפה הוא נמצא. לאורך השנים זרמו אל המשפחה והמשטרה עדויות שמיקמו אותו בצרפת, בקהילות יהודיות במערב אירופה, וישנן הערכות שהוא נמצא במרוקו, שם אין למדינה הסכם הסגרה עם ישראל. משפחתו שכרה חוקרים פרטיים, אך חיפושיהם לא העלו דבר.

בעקבות בריחתו של אסור הוקמה ועדת בדיקה מיוחדת שהמליצה לשלול חופשות של עברייני מין סדרתיים או כאלה שחזרו לכלא שוב בגין עבירות דומות, אך ההחלטה לא אומצה. בנוסף המליצה הוועדה לחזק את הקשר המודיעיני בין המשטרה לשב"ס. אך גם כיום אין לשב"ס או למשטרה מאגר של תמונות עבריינים ואסירים נמלטים. "מתבקש שיהיה מאגר כזה בגופים כמו משטרה ושב"ס. כמו באינטרפול ובכל מדינה אחרת, כדי להזהיר את הציבור מפני אותם עבריינים, וכדי לסייע להזרמת מידע מאזרחים שנתקלו בהם", טוען קצין מודיעין לשעבר. בשנים האחרונות דובר על כך ששב"ס יפרסם באתר האינטרנט שלו מאגר עם תמונות אסירים נמלטים, אך הדבר לא יצא אל הפועל. נכון להיום המידע על עשרות אסירים, חלקם הגדול מסוכנים, שלא חזרו לכלא או ברחו מהארץ - לא נגיש כלל לציבור.

בכך שאתה ממשיך לגלוש באתר הנך מסכים לשימוש שהאתר עושה ב-Cookies, על פי [מדיניות הפרטיות](#) ו**תנאי השימוש** המעודכנים.

אישור

ממשטרת ישראל נמסר בתגובה: "ממשטרת ישראל פועלת כל העת לאיתור עבריינים נמלטים ולראייה שורה ארוכה של הסגרות שהתאפשרו הודות למאמצים במישור המודיעיני, החקירתי והמבצעי בשיתוף פעולה עם גופי אכיפה בארץ ובעולם. מטבע הדברים לא נפרט אודות מקרה פרטני, אך מקרה נשוא הפניה מוכר ומשטרת ישראל תמשיך במאמצים לאתרו ולהביאו ארצה למיצוי עונשו".

ממשרד המשפטים נמסר בתגובה: "נוכח סד הזמנים המצומצם, אין באפשרותנו להתייחס לפרטי תיק ולהתרחשויות שאירעו לפני למעלה מ-15 שנה. עם זאת נציין כי מדיניותנו היא שלא לתת ולשאת עם עבריינים נמלטים לפני שובם לישראל. מטעמים מובנים מדיניותנו הקבועה היא שאיננו מתייחסים לשאלות אודות הליכי הסגרה, בין שמתקיימים ובין שלא, אלא במקום בו מתנהל הליך פומבי, ואין בכך לאשר או להכחיש את הנטען בפנייה".

תגובת שירות בתי הסוהר לא התקבלה.

[מצאתם טעות בכתבה? ספרו לנו ונתקן](#)

תגיות: [אנס סדרתי](#)

מצא כתבה זו ב:

<https://www.mako.co.il/women-weekend/Article-e5fb62d519a4951006.htm>
כל הזכויות שמורות ל-www.mako.co.il